

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

09 Temmuz 2023

Sayı: 293

Fiyatı: 2 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Ekonomik krizin sorumlusu patronlardır. Bedelini de onlar ödemeli

Erdoğan'ın çoğunluğu bol maaşlı bürokratlardan oluşturduğu yeni hükümetinin ilk önemli kararı asgari ücrete zam oldu. Erdoğan, doğrudan yakın arkadaş oldukları söylenen Türk-İş başkanıyla görüşerek, zammı kendi hanesine yazdı. İkinci önemli karar, seçim nedeniyle zorla tutulan dövizin serbest bırakılması oldu.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Bu kararı Erdoğan üslenmedi, birini ABD'den diğerini İngiltere'den mali çevrelerden, tefeci bankacılardan onay alan bakanına ve onun bürokratına yaptırdı. Böylece açık ki sorumluluğu almayacak.

Dövizin, devlet kasalarının tam takır olmasına rağmen iki yılı aşkın tutulması, patronların bir kesimi için doğrudan, diğerleri için dolaylı olarak sorun olmaya başlamıştı.

AKP iktidarı boyunca dış borçla büyüyen ekonomi, dışarıdan gelen para kesildiği için kendini döndüremiyor. Buna borçların ödenme vaktinin gelmesi de eklendi. Türkiye ekonomisi, daha önce de yaşadığı borç krizine gömülüyor. Bunun sorumlusu, döviz artışı, faiz artışı, kredi kısıtlaması, enflasyon, vergi artışı, asgari ücrete mahkum edilme yollarıyla, satın alma gücü düşürülen işçi sınıfı değildir. Krizin sorumlusu, borç paranın tamamını kasalarına akıtan, dilediği gibi kullanan, har vurup harman savurmasına rağmen tek kuruşunu geri ödemediği gibi vergi de ödemeyen patronlar, onların düzeni için çalışan, patronların borcunu devletin borcu haline getiren siyasetler ve devlet yetkilileridir.

Erdoğan'ı iktidara getiren 2001 krizinde benzer şekilde ABD'den Kemal Derviş adında büyük sermayenin tahsilatçısı getirilmiş, 15 günde 15 yasa çıkarılarak, işçi sınıfı ve tüm emekçiler yoksullaşarak, patronların borcunu ödemişti. Şimdi Erdoğan, aynısını yapıyor ama aynısı olmadığı söylenerek, destekleniyor. Bu durum bile aynı; o dönem de hükümet destek görmüştü.

İktidarın paraya sıkıştığını gören uluslararası para babaları, adeta lira ile oynuyor. Para vermek için daha fazla kâr, daha fazla tefeci faizi dayatıyorlar. İktidar çevrelerinin dış güçler bahanesi, yıllarca borçlanmayı savunup teşvik ettikten sonra, geri ödemede sorun çıkarırsan, alacaklı suçlamaktır.

Siyasetçiler, işçi sınıfına kemer sıkırtmak için kendi dönemlerinde yapılan inşaatları, hastaneleri, havaalanlarını, göstererek borç alınan paranın herkes için kullanıldığı fikrini yayıyor. Hepimiz kullandık, hepimiz ödeyeceğiz, demeye getiriyorlar. Bu doğru değil, bu işlerin hiçbiri kitlelere sorularak yapılmadı, hiçbirimiz hesap defterlerini görmedik, üstelik çoğu hakkında yolsuzluk, vurgun, yanlışlıklar ortaya çıktı. Üstelik, bu işleri yapan patronlar hem aşırı kâr etti hem de tek kuruş vergi ödemediler. Aldıkları borçları, daha yüksek faizli borçla kapattıkları gibi devletin garantisine yazdılar. Şimdi de bedelini ödemek istemiyorlar.

İşçi sınıfının önünde artık sadece iki seçenek kaldı. Ya patronların borcunu ödemeyi reddetmek için mücadele ya da patronlar için kendini feda etmek. Geçmişteki krizlerin tümünde işçi sınıfı bedel ödedi. En ağır bedel ödenen dönem, 12 Eylül askeri darbesiyle yaşandı. İşçi sınıfı, kemer sıkma kararlarına karşı mücadele ettiği için patronlar, orduyu devreye soktu, kemer sıkma kararlarını generaller ve onların kurdurduğu hükümetler uyguladı. Darbenin ilk kararlarından biri, yoksullaşmayı kabul etmeyen işçilerin ücret zammı için yaptığı grevlerin yasaklanması, sendikaların kapatılmasıydı. Erdoğan darbelere karşı, ancak hakları için mücadele eden herkese karşı aynı yöntemleri kullanıyor.

İşçi sınıfı, hem baskı hem de yoksulluk getiren krizin bedelini ödememeli, mücadeleyi seçmeliyiz. (01.07.23)

Emekçinin Gündemi

Asgari ücret artışı işçi sınıfına asgari yaşam koşullarının dayatılmasıdır

Asgari ücret, seçim döneminde vaat edildiği gibi ara zamla net 11.402 lira olarak açıklandı. Açıklama sırasında, bakan ile işçi ve işveren sendika temsilcileri birbirlerine ve hepsi defalarca Erdoğan'a teşekkür etti. Çıkarları birbirine zıt olan işçi ve patron temsilcilerini memnun olabilir ancak, işçi sınıfı açısından hiç de böyle bir durum yok.

İki yıldır yapılan ara zamma ve 400 doların üzerine çıkmış olmasına rağmen, asgari ücret satın alma gücü açısından açlık sınırında. Sanayinin yoğun olduğu büyükşehirlerde bir işçinin yaşam maliyeti, resmi olarak 13 bin lira. Türk-İş'in 4 kişilik aile için açıkladığı açlık sınırı sene başında 10.360 lira idi. Bu rakama, kira, faturalar dahil değil; işçi sınıfına hep açlık sınırında yaşam dayatılıyor. Erdoğan'ın "refah payını vereceğiz" sözleri şimdi "koşullar bunu gerektirdi" oldu.

Zaten verilen zam, dövizin artışıyla, benzine yapılan artışla daha işçinin cebine girmeden eridi. Şimdi bunu vergilerin, her türlü KDV'nin artışıyla geri alınması izleyecek. İşçi sınıfının kullandığı en temel ürünlerde zaten yüksek olan KDV, işçi sınıfının yoksullaşmasını sağlayan ikinci vergi rolü oynuyor. Asgari ücret artışı, bomboş olan devletin kasalarını dolduruyor. Patronlar artıştan şikayetçi değil çünkü devletin kasasından zaten

istedikleri gibi kredi, teşvik, gibi bahanelerle alıyorlar.

Bunların da ötesinde ücret artışı, patronlar tarafından doğrudan fiyatlara yansıtılacak. Ceplerinden fazladan çıkan, sonraki ay geri girecek. Fiyat artışını yakalayabilmesi ve satın alma gücünün korunması hatta yükseltilmesi için ücret artışının altı ay beklemeden yapılması gerekli.

Patronlar, enflasyonun sebebinin ücret zammı olduğu yalanını da sürdürüyor. Birçok işçi, fiyatlar artmasın, ücrete zam gerekmez diye düşünüyor. Bu doğru değil. Enflasyonun sebebi işçi ücretleri değil, patronların daha fazla kâr etme isteğidir. Patron her zaman malını mümkün olan en yüksek fiyatta satın işçiye en azını ödemek ister. Patronun amacı olan kâr buradan gelir. Toplumun ihtiyacı, satın alma gücü, üretimin gereği, patronların hiç umurunda değil. Üretimden kâr etmezlerse fabrikayı kapatıp, işçileri işsiz bırakıp, toplumu ihtiyaç halinde koyup tüm parasını borsaya, faize yatıran patronlar az değil. Bu durum ekonomik krizin bir biçimidir.

Asgari ücret artışı, her seferinde bir gurup ücretliyi daha asgari ücretli yapıyor. Kayıtlı olarak ücretli çalışan 14 milyon 516 bini aşkın işçinin yarısını, asgari ücret ve altında kayıtsız çalıştırılan bir o kadar daha işçiyi, yaşam koşullarını belirleyerek doğrudan etkiliyor. Geri kalan ücretlilerin çok azı

toplu sözleşmeye göre ücret alıyor, çoğunluğu asgari ücretin biraz üzerine çıkıyor. İktidar, işçi sınıfının kendi ürettiği zenginlikten alacağı payı, patronları hiç yormadan sanki kendisi belirlemiş gibi yaparak, asgari ücretle belirliyor. Ve işçi sınıfının aldığı pay her geçen yıl düşerken patronlara giden kısım artıyor.

Üstelik patronlar her türlü zam isteğinden, talebinden kendilerini kurtarmış oluyor. İşçiler, asgari ücretin üzerine çıkmak için patrona gidemiyor, sendikalaşmak ise daha zor. Birçok patron düzenli ödemiyor, denetleyen de yok. İşte bu nedenlerle patronlar artıştan memnun.

Sendikacılar, kendilerini seçmeyen, temsilcisi olmadıkları işçiler için imza atıyor; koltuklarını etkileyen bir sorun çıkarmadığı için memnun.

Asgari ücret, işçi sınıfının mücadele ile yükseltebileceği yaşam koşullarına karşı patronların çıkarları için devlet olanaklarıyla dikilen engel, dayatmadır. Asgari ücrete ek zam yapılması, seçimlerden öte patronların memnun olduğu bu dayatma düzenine işçi sınıfının itiraz etmesini önlemek amacıyla. İşçilerin enflasyon altında ezilmesi, artışa rağmen sürecek. Bu dayatmayı aşmanın yolu, işçi sınıfının kendi çıkarları temelinde örgütlenmesi ve mücadelesidir. (01.07.23)

İnşaat İşçilerine kar düzeninin koşulları dayatılıyor

İzmir Bayraklı Şehir Hastanesi inşaatında çalışan taşeronlardan biri olan Elektromak Mühendislik işçileri, ücretleri ödenmediği için 17 haziranda iş bıraktı. Yapı İşçileri Sendikası'na üye olan işçiler, daha önce de ücret, barınma ve beslenme sorunlarının çözümü için iş bırakmıştı.

Kaldıkları yatakhaneler temizlenmediğini açıklayan işçilerin temizlik talepleri karşılanmadı, sonuçta işçiler arasında uyuz yayıldığı ortaya çıktı. İşçiler hem hakları için mücadele ettiklerinden hem de örgütlü olduklarından ötürü adeta cezalandırılıyor. Patron en

temel hakları, kuralları uygulamayı sendikalı işçilerin kendilerinin işten ayrılmasını sağlamaya çalışıyor.

Türkerler ve Gama Holding'in yaptığı hastane, 2.600 yataklı Türkiye'nin dördüncü büyük hastanesi olacak. Erdoğan'ın "en büyük hayalim" dediği şehir hastanelerinin birinin inşaatında çalışan işçiler, işte bu koşullarda. İnşaatın, nisan ayında teslim edilmesi gerekiyordu. Ancak her zaman olduğu gibi patronlar, maliyet artışını gerekçe gösterip devletten daha fazla para almak amacıyla anlaşmayı yenilemek için işçiye ücret ödememek, işi

yavaşlatmak, işçi çıkarmak gibi yollara başvuruyor.

Bu iki şirketin birçok işkolunda şirketleri, işletmeleri, devletten aldıkları ihaleler var. Asıl patronlarda para çok ancak sorumlu oldukları halde taşeronlar, onları ilgilenmiyormuş gibi yapıyorlar.

Üstelik inşaatları yapan, hastaneleri işleten patronlar çok kazanıyor. Müdürleri, yetkilileri önemli kişi oluyor. Siyasetçiler hastanelerle övünüp oy alıyor. Onları var eden, işlemlerini sağlayan işçiler ise en kötü koşullarda. İşte bu düzenin gerçeği budur. (03.07.23)

Kozlu madencileri

73 yıl önce 9 mart sabahı insanca bir yaşam için mücadele demişti Kozlu madencileri.

Bugün alınacak çok ders var mücadele tarihimizden..

İşçiler Kozlu'ya indiler.

Zonguldak'ın bütün giriş ve çıkışlarını kapadılar. Resmi daireler kapatıldı. Çevre illerden takviye birlikler getirildi.

İşçilerin üzerinden jetler uçuruldu. Jet uçakları bildiri atıyorlardı...

Gazeteler maden işçilerinin direnişini işte böyle duyuruyorlardı. Çünkü işçiler patronların dayatmasına baş kaldırıyor sendika yöneticilerinin hareketsizliğine karşılık hesap soruyorlardı..

Karadon İşletmesine bağlı Gelik Bölümünde 1500 maden işçisi, işçilere dağıtılan 5 milyon tutarındaki yevmiye zammının (liyakat zammı) uygun dağıtılmadığı gerekçesiyle gece

vardiyasında ocaklara inmediler. Liyakat zammı, kömür havzasında çalışan mühendislere, şef ve çavuşlara, sendika ve idari yönetime yakın işçilere dağıtılan bir paraydı. Olayları bastırmak için bir jandarma birliğiyle bölgeye gelen Zonguldak Valisi, maden işçilerinin kurduğu barikatların önünde bir konuşma yaparak direnişçilerden işbaşı yapmalarını istedi. Ancak öfkeli madencilerin kazma ve küreklerle üstüne yürümesi üzerine jandarma geri çekildi, Vali kaçtı.

Direniş ertesi gün gündüz vardiyasında, Kilimli ve Karadon ocaklarına da yayıldı.

Madenciler, kuyu başlarını tuttular, trenle gelenleri trenden indirmedi. Gelik havzasında yakılan direniş ateşi, Üzülmüş'e bağlı Çaydamar ocağına da sıçradı.

12 Mart günü Kozlu'ya getirilen askeri birlikler işçilerin üzerine sürüldü; toplu halde bulunan işçilerin üzerine ateş açıldı. Maden işçileri Satılmış Tepe ve Mehmet Çavdar jandarma kurşunuyla katledildiler.

Bir kömür, bir uzak, bir kara, bir derin,
Ellerin, yeraltında yitmiş kocaman ellerin.

Yıllarca çalışırsın, gündeliğin on lira,

Açsın, susar kuyular bağıra bağıra
Ko yamyassı ayakların balçık toprağa girsin,

Kim yürürse öldürürler bilirsin.
Zonguldak ölü iki gecede gecede

diri bir,
Zonguldak bir Türkiye, bir aç Türkiye değil midir?

Tanrı yeryüzünüdür, bir pay düşmez sana,

Sen yeraltındasın, Tanrısızsın, anlasana..

MİB'den 04.07.2023

Siyasetin Gündemi

Partilerde tartışma çok hesap veren yok

Seçim yenilgisinin ardından muhalefet partilerindeki tartışmaların odağında, iktidara karşı her mücadeleye karşı çıkıp biz çözeceğiz, oy verin yeter diyerek oyaladıkları, engel oldukları işçi sınıfına, gençlere, kitlelere hesap verme değil, koltuk çıkarları var.

CHP'de tartışma seçim kaygısı gölgesinde sürüyor

CHP'de kimse hesap vermek istemiyor ama herkes değişim istiyor. Tartışmalar, geçmiş seçimin yenilgisinin hesabının sorulmasından öteye geçerek gelecek yıl yapılacak olan belediye seçimine hazırlık telaşına dönüştü ya da dönüştürüldü. Seçim siyasetini uygulayanlardan olan İmamoğlu, hesap vermediği gibi hakkındaki mahkeme kısıncı daraldıkça acele etmeye başladı. Değişimin öncüsü olmak isteyen İmamoğlu, hangi siyaseti savunuyor, hangisini değiştirmek istiyor, neyi değiştirecek, bunlarla ilgili tek bir açıklaması yok. Milliyetçilere, dincileri bırakıp işçi sınıfına mı yönelecek, işçi sınıfını mücadelesini mi destekleyecek, parti içi demokrasiyi mi savunuyor, hiçbir açıklaması yok.

Üstelik İmamoğlu'nun hem başkanlığı hem de adaylığı riskli görünüyor. Erdoğan, belediyeleri geri almak için yargıyı kullanmaktan geri durmaz artık. Üstelik bu gerekçeyle parti içindeki eleştirilerin, küskünlüklerin

artması, daha da işine yarayacaktır.

CHP içinde belediyeleri kaybetmeyelim diye yapılan tartışma, parti ve belediye koltuklarının paylaşımıdır. Bu durum, ekonomik krizden bunalan kitlelerin oyunu alamayan CHP'nin kriz sürerken dahi bunu başaramamasıyla sonuçlanabilir.

HDP siyasi elitleri tabanı eleştiriyor

Seçimin kaybedenlerinden biri Kürt kitleler değil ama HDP oldu. Şehirli Kürtlerin önemli kısmının CHP'ye oy verdiği kesinleşti.

HDP için asıl sorun, Kürt illerinde yaşayanların sorunları ile partinin siyasi açıklamaları arasındaki uyumsuzluk. Bunun nedeni, partinin siyasetçilerinin artık tabandan değil, elitler arasından gelmesi. Meclis kürsülerinden bildiriler okumayı siyaset yapma zannediyorlar.

Kitlelerin itirazlarını, PKK'yi bahane edip duymazdan geliyor, siyasi cesaretsizliklerine, beceriksizliklerine de aynısını yapıyorlar. PKK, kimseye sormuyor, tartışmıyor, hesap vermiyor, ama HDP'li siyasetçiler, kitleleri ikna etmeli, tartışmalı. PKK seçim sonuçlarından etkilenmiyor ama kitleler etkileniyor. Kürtlerin tek temsilcisi iddiasındaki partinin küçülmesi, AKP'nin uyguladığı Kürt halkı üzerinde

baskı, haklarını görmezden gelme siyaseti, daha da artacak.

İYİ partide, MHP'leşme tartışması

Bizzat Akşener, aday belirlemede, seçim çalışmasında, her aşamada CHP'ye kazık attı. Kendi oyu artmamasına rağmen, CHP'ye birçok ilde kaybettirmesine rağmen yine CHP'nin sırtından vekillik kazandı. Buna rağmen parti içinde Akşener'in siyasetini beğenmeyen sağcı milliyetçiler, başkan adayı çıkarma hazırlığında.

Akşener, ittifak ve seçim döneminde partiyi milliyetçi sağdan merkeze çekmek için birkaç kez bazı isimleri geri plana almıştı. Seçim yenilgi bahanesiyle, CHP ve Kılıçdaroğlu'nun desteklenmesini karalayıp yeniden öne çıkma telaşındalar. Bu siyasetçiler, sırtına çıktıkları fareyi sokan akrep gibi hareket ediyor. Oysa milliyetçilerle iş birliği, ikinci turda görüldüğü gibi oy arttırmadı, aksine kaybettirdi.

İYİ parti daha milliyetçi olarak, MHP'nin oylarını alamadı. MHP'nin dağılma beklentisi başka bahara kaldı. Buna rağmen söyleyecek başka sözü olmayan milliyetçi siyasetçiler, neden olduğu toplumsal bölünmeye ve Erdoğan'a yaramasına rağmen, milliyetçiliği her sorunun çözümü gibi sunmadan vazgeçmek istemiyor. (01.07.23)

Tarikatlarda din adına yapılanlar

Urfa'da menzil tarikatına bağlı bir yurttan ailesinin zoruyla yatılı kalan 12 yaşındaki Abdülbaki, yurt binasının yanındaki ahırda asılı halde bulundu.

Bulduğunda üç gündür kayıptı, sözde yurt yetkililerince her yerde aranmıştı.

Kaçak olduğu halde açılışına, AKP'li yetkililerin de katıldığı, din eğitimi verilen tarikat binaları, mezarlığın içinde inşa edildi. Çocukların, gençlerin, din adına mezarlık içinde tutulmasını nasıl anlamalı? Ailesi, şikayetçi olmadı. Çocuklarını sevdiklerini ve üzgün olduklarını açıkladılar. Kaçak kursun, kaçak çalıştırılan, imam olmayan imam gözaltında.

Tarikatlardaki çocuk ölümleri, tacizi, şiddet, eskisi gibi gizlenemiyor. Çoğu zaman alt düzeyde sorumlular yargılanıyor, göstermelik cezalar veriliyor ama kendilerine dini statüler uydurarak dokunulmazlık oluşturmaya çalışan din tacirleri, bunu başaramıyor.

Menzil tarikatı, en kapalı görünenlerden ve böylece kutsallık, dokunulmazlık oluşturmaya çalışanlardan biri. Aslında ise var olmasını sağlayan geliri, diğer tüm şirketler gibi kâr amacıyla çalışan işyerlerinden geliyor. Tarikata bağlı Semerkant vakfı, medyadan tarım çiftliklerine kadar çok sayıda şirket çalıştırıyor ve hepsinde din bahanesiyle düşük ücret, angarya, iş kazaları yani emek sömürsü sürüyor.

Geçen hafta sonuçlanan, Suriyeli ailenin 2 ve 3 yaşlarındaki iki çocuğun yem

karma makinesine düşüp ölmeleriyle ilgili dava örnektir. Konya-Karatay'daki çiftlik, menzil tarikatına bağlı ve çiftliğin yöneticisi Semerkant vakfı şube yöneticisi, çocukların ölümünden sonra Konya Selçuk Üniversitesi Ziraat Fakültesi Dekanı oldu. Mahkeme vakfa 24 taksitte ödemek üzere, 3 çalışana 60 bin 700 lira ceza verdi. Çocuklarını kaybettikleri için çiftlikten ayrılmak isteyen Türkçe bilmeyen aileye biraz para verilerek, "şikayetçi değiliz" dilekçesi imzalatılmıştı. Vakıf, "ödemelerimizi yaptık, olay kapandı" diye açıklama yapmıştı.

Bazı patronlar vatan millet laflarıyla; bazıları size ekmek veriyorum laflarıyla kârını sürdürür. Tarikatlar ise inancı, dini lafları kullanıyor. Emek sömürsünde, fabrikalardaki, işyerlerindeki iş kazası denen çocuk, genç, işçi ölümlerinde hiç geri kalmıyorlar. (02.07.23)

AKP'li mafya düzeni

Bitlis Gazeteciler Cemiyeti Başkanı Sinan Aygün, AKP'li Tatvan Belediye Başkanı'nın yolsuzluğunu yazdığı için öldüresiye dövüldü. Belediye başkanının akrabaları olan belediye çalışanları, Aygün'ü döverken resmi koruması olan polis şiddeti önlemeye çalışanları silahıyla tehdit edip, uzaklaştırdı.

Belediye başkanı, büyük bir aşiretin üyesi, ortaya çıkan ilk yolsuzluğu olmadığı halde halen görevde. Ancak, Aygün'ün yolsuzluk haberini yazdığı ihale iptal edildi.

Aygün, medya yasasından ceza alan ilk gazeteci unvanını da aldı. Yine Tatvan'da bir kız çocuğuna tacizi yazdığı için "yalan haber" gerekçesiyle ceza evine girdi. Daha önce Kiler marketlerinin sahibi AKP'li Milletvekili Vahit Kiler'in otelinin lokantasında Kızılay'a ait etlerin kullanıldığını ortaya çıkarmıştı. Herkese açık lokantayla ilgili haberi için üç yıl sonra dava açılarak "işyeri dokunulmazlığını ihlal" ettiği gerekçesiyle caza verildi.

AKP'li yöneticiler, yetkiyi aldıkları bölgeyi adeta yağmalıyor. Akraba çevresiyle mafya düzeni kurup, karşı çıkan herkese polis zoru, mahkeme zoru, dövme, tehdit, her yolu kullanıyor. Ortaya çıktığında, yapanlar değil, gerçekleri açıklayan suçlanıyor. Bazen birkaçı görevden alınıyor, bunun nedeni yapılan yolsuzluğu önlemek değil, yolsuzluk düzeninin tepki çekmesini önlemektir.

AKP çevreleri, alt düzeyde yapılanların, yukarıda bilinmediği yalanını, Erdoğan'ın asla izin vermeyeceği yalanını sürekli olarak besliyor. Yolsuzluk nedeniyle kimsenin görevden alınmaması, alınanların kısa sürede terfi ettirilmesi, hiçbirinin ceza almaması, ne anlatıyor? Erdoğan'ın partisini kontrol edememesi diye bir durum olamaz.

AKP, yolsuzluğun merkezi ve aracı oldu. Bunu sürdürmek için işini doğru yapan gazeteci veya kim olursa olsun, hiçbir şiddetten çekinmiyorlar. (01.07.23)

Uluslararası Gündem

İtalya

Berlusconi: Sistemin en iyi alçaklarından birine övgüler

Silvio Berlusconi'nin 12 Haziran'da öldüğü açıklandı. İtalyan siyaset dünyasından ve ötesinden taziye mesajları yağdı. Bir dizi yasal skandala imza atmış, sahtekar, kadın düşmanı ve kaba bir iş adamına yönelik bu ortak saygı ifadesi, sistemin doğasını ortaya koymaktadır.

Kendisi de hastanede olan Papa, "onu dua ile anarak ve ebedi huzur dileyerek" katıldıysa, bunun Berlusconi'nin vergi kaçakçılığı, işine yarayacak şekilde hazırlanmış yasalar, mafya ile bağlantıları ve yüksek mevkilerdeki "iyi arkadaşlarına" bazen reşit olmayan genç kadınların cinsel hizmetlerini sunmak için düzenlediği seks partileriyle daha ünlü olduğu yaşamı boyunca somutlaştıracağı erdemler için olmadığı açıktır.

Ancak Kardinal Ruini'nin de belirttiği gibi, "Berlusconi Tanrı'ya inanıyordu ve her şeyden önce Komünistlerin mirasçılarını yendi". İşte bu, KİLİSE'nin pek çok günahı affetmeye hazır olduğu bir niteliklidir!

1994 yılında, onlarca yıllık skandal ve komploların ardından, İtalyan siyasi sistemi, kamu ihalelerinin verilmesinde yaygın yolsuzlukları ortaya çıkararak ve Temiz Eller olarak bilinen Milanolu yargıçlar havuzunun vurduğu darbeler altında çöktü. İşadamları Berlusconi ortaya çıkan siyasi boşluğu doldurmaya koyuldu.

Birkaç ay içinde, parası ve medya imparatorluğu sayesinde Forza Italia partisini

diğer pazarlama ürünleri gibi kurdu. MSI'nin neo-faşistleri ve Kuzey Ligi'nin demagoglarıyla birlikte, Kuzey'in çalışkan ve gayretli İtalyanlarını "hırsız Roma"ya ve başkalarının sırtından geçinmekle suçlanan ülkenin Güney'inde yaşayanlara karşı savunduğunu iddia eden Özgürlükler Kutbu adlı bir koalisyona liderlik etti.

Berlusconi zaman zaman müttefiklerinin yanında yer almaktan geri kalmıyor, örneğin Mussolini'nin hiç kimseyi öldürmemiş büyük bir adam olduğunu söylüyor ve faşist selamlardan hoşlandığı için eleştirilen müttefikleri MSI lideri Fini'yi destekliyordu.

Ancak onun için önemli olan bu değildi: her şeyden önce "kızılara" karşı ve İtalya'nın özgürlüğü için, yani kendisinin ve arkadaşlarınınkinden başlayarak kapitalistlerin kendilerine hizmet etme özgürlüğü için savaşmalıydı.

Sonunda İtalyan burjuvazisi, üslubu alışılagelmiş siyasi kadrolarıyla tezat oluşturan ve demagojisi sayesinde küçük burjuvazinin ve hatta halkın bir kısmının oylarını almasını sağlayan bu figürle uzlaştı. Böylece 1994 yılında Berlusconi, komünizme dair tüm referansları terk ederek kendisini Sol Demokrat Parti'ye (PDS) dönüştüren eski Komünist Parti'nin de suç ortaklığıyla, sözde daha modern ve daha etkin bir "İkinci Cumhuriyet" in simgesi olarak siyaset sahnesine çıkabildi. Solun modernleştirilmesi gerektiği

fikrini benimseyen KP'nin eski liderleri, Amerikan tarzında iki iktidar partisi arasında daha istikrarlı bir dönüşümlü sisteme dönüştürmek amacıyla siyasi sistemin modernleştirilmesini onaylamayı kabul ettiler.

Önceki dönemde sol, sendikaların da işbirliğiyle, tüm işçi eylemlerini kırmak, kemer sıkma politikasını kabul ettirme ve sorumlu hükümetler gibi davranma becerisini göstermek için çok çalışmıştı. İşçiler arasında bu şekilde yaratılan hayal kırıklığı ve istifa ortamı, sadece Özgürlük Kutbu'nun yeni sağcı teklifine yarayabilirdi.

Berlusconi'nin kişiliği, emek karşıtı politikaları sağınkilerden ayırt edilemeyen bir merkez sol için tek argüman haline geldi. Ancak milyarderin demagojisini, medya üzerindeki hakimiyetini ve siyasi gücünü kendi ticari çıkarları için kullanmasını kınayan sol partilerin liderleri, suç ortağı oldukları ve hatta doğrudan dahil oldukları göz önüne alındığında, giderek daha az inandırıcı oldular.

Her kesimden siyasetçinin ve onların medyadaki yandaşlarının yasını tuttuğu 'büyük adam', toplumlarının ve yozlaşmış, çıkarıcı, alaycı ve en yoksulları küçümseyen bir burjuva cumhuriyetinin imajını yansıtıyordu. Bu, kapitalistlerin önünde el pençe divan duran tüm siyaset ve medya dünyasına yönelik bir ithamdır.

Savaşı sona erdirmek için aşağıdan bir isyan gerekecek

Prigozhin'in başarısız isyanının ardından, Rusya'nın sözde uzmanları varsayımlar içinde kayboldu. Bu trajik olayın arkasında ne vardı? Bu bir darbe girişimi miydi yoksa kuduz bir köpeğin kan dökmesi mi? Prigozhin kendini vazgeçilmez mi yaptı yoksa banyosunda boğulacak mı? Tasfiyeler ve Ukrayna'da yoğunlaşan çatışmalarla Putin'in iktidarının sertleşmesine mi yoksa çürümesine mi doğru gidiyoruz? Her şey mümkün. Rus devlet aygıtının tepesindeki nüfuz mücadeleleri gizli olduğu kadar sürekli de. Ve Ukrayna'daki savaşın başarısızlıklarının Putin'in gücünü zayıflattığı bir zamanda şiddetleniyor olmaları.

En önemlisi, Putin'den Prigozhin'e, Savunma Bakanı Choigou'dan Belarus despotu Lukashenko'ya kadar başrol oyuncularının tek ve aynı sosyal sınıfın temsilcileri olduğunu anlamaktır: özüne kadar yozlaşmış otoriter bir bürokratik aygıtın içinde veya gölgesinde gelişen işadamları, kötü şöhretli oligarklar. Zelenskiy ve Ukrayna'da onu çevreleyen klik tamamen aynı kalıptan çıkmıştır. Aynı ahlak anlayışına, aynı alaycılığa ve işçi sınıfına karşı aynı küçümsemeye sahipler. Hepsi de halkı ezmek, işçileri sömürmek ve ülkenin zenginliklerine el koymak söz konusu olduğunda nasıl geçineceklerini bilen akbabalardır. Haksızlığa uğradıklarını hissettiklerinde, bazen birbirlerine de saldırıyorlar. Ancak aynı baskı ve yağma politikasını temsil ediyorlar.

Bir gangsterden işadamına

dönüşen Prigozhine'nin soyağacı, aranan en önemli özelliklerden birinin her türlü vicdandan yoksun olmak olduğu Mafya oligarşisini yansıtıyor. Dokuz yıl hapis cezasına çarptırılan eski bir gangster olan Prigozhin, 2000'li yıllarda Rus jet sosyetesini lüks restoranlarında ağırlayarak Putin'le tanıştı. Kremlin'in efendisi ona hastaneler, okullar ve ordu için yemek hizmetleri için büyük sözleşmeler verdiğinde milyonlar akmaya başladı. Prigozhin, paralı askerlik şirketi Wagner'i geliştirerek işini çeşitlendirmeye ve büyütmeye devam etti. Putin'in açsıyken, onun Suriye, Libya, Afrika ve Donbass'taki tüm kirli işlerini yapmaya hazır kasabı haline geldi. Ukrayna'da bulunan belki de 25.000 savaşçısıyla Wagner milisleri daha düne kadar bir şok birliğiydi.

Bu yaratık yaratıcısından mı kaçtı? Her halükarda, Prigozhin ile Rus genelkurmayı arasında aylardır artan bir gerilim vardı. Genelkurmay, Wagner'in birliklerinin düzenli orduya entegre edilmesini sağlayarak savaşın bir bölümünü kazanmıştı ki bu da Prigozhin'in açık isyanını açıklıyor. Kesin olan bir şey var: Halkın bu entrikalardan ve saray devrimlerinden kazanacağı hiçbir şey yok. Savaşa son verebilecek tek isyan aşağıdan, bu kirli savaşın yükünü çeken askerlerden ve emekçi sınıflardan gelmelidir. Şubat ve Mart 2022'de patlak veren savaş karşıtı gösterileri hepimiz hatırlıyoruz. Seferber edilen 300.000 kişiye ek olarak, ordunun hapishaneleri taraması ve asker bulmak için cüzdanını çıkarması gerekiyor. Ve bu

savaşta yüz binlerce kişinin öldüğünü ya da yaralandığını tahmin etmek için resmi rakamlara gerek yok. Savaşçıların çoğunun geldiği en yoksul bölgelerde, bazı kasabalar şimdiden mezarlıklarını genişletiyor!

17 ay süren katliamın ardından muhalefet ya da en azından kızgınlık ve sorular daha da arttı. Prigozhin, ordu komutanlarını askerleri katliama göndermek ve maaşlarını çalmakla suçlarken kesinlikle yalnız değil, çünkü gerçek bu. Ve yüksek komuta kademesinin Ukrayna'yı işgal etmek ve rütbe kazanmak için nedenler uydurduğundan şüphelenen tek kişi de o değil! 1917'ye dönecek olursak, bu, işçilerin, askerlerin ve köylülerin savaş kasaplığını durdurmak ve çarı, toprak ağalarını ve sömürücüleri devirmek için yaptıkları bir devrimdi. Ve böyle bir isyan pekala yeniden gerçekleşebilir. Putin'in korktuğu budur, tıpkı ABD ve gözlemci konumunda kalan diğer emperyalist güçler gibi. Onların bekle ve gör tavrı, dünyanın efendilerinin bitmek bilmeyen bir savaşta zayıflatmayı kendilerine görev edindikleri iyi bir diktatörü, devrime yol açabilecek istikrarsızlığa tercih ettiklerinin itirafıdır.

Rusya ve Ukrayna işçileri için böyle bir devrim, tam tersine, muazzam bir umut olacaktır. Sadece böyle bir devrim ezilen halklar arasında barışı sağlayabilir ve ister büyük burjuvazi ister mafya oligarklar tarafından olsun, yapılan baskıyı yıkabilir!

28 Haziran 2023 LO

NATO: “bir fırtına bulutu” ve savaş

NATO, 12-23 Haziran tarihleri arasında Rusya'ya yakın bir noktada Almanya ve Orta Avrupa'da tarihinin en büyük hava tatbikatını düzenliyor. NATO, Air Defender ile aralarında Japonya ve İsveç'in de bulunduğu 25 NATO üyesi ve ortağı ülkeden 10,000 askeri personeli ve 250 savaş uçağını bir araya getiriyor.

NATO'nun üst düzey yetkililerine göre amaç bu askerleri füze ve insansız hava aracı saldırılarına karşı eğitmek, şehirlerini, limanlarını ve havaalanlarını korumak ve birlikte çalışabilirliklerini güçlendirmek. Daha açık bir ifadeyle, bu 25 ülkenin hava kuvvetlerinin nasıl daha iyi koordine olacaklarını ve omuz omuza nasıl savaşacaklarını öğrenmeleri gerekiyor; tıpkı askerlerin bir alaya entegre edilerek tutarlı ve savaşan kolektif bir güç oluşturmaları gibi. Üst düzey yetkililerin bu 25 ülkenin hava kuvvetlerine "operasyonel ve taktik eğitim vermek" dediği şey budur. Bu sayede gelecekteki genel bir çatışma durumunda, hatta dünya savaşında bile bir arada durabilecekler.

Çünkü aktif bir şekilde buna hazırlanırken, büyük ölçekte öldürme sanatındaki bu profesyoneller öyle olmadıkları izlenimini vermek istiyorlar. Örneğin Alman Hava Kuvvetleri Komutanı, bu devasa toplantının ve XXL

tatbikatlarının kimseyi hedef almadığını ve "biz (NATO) bir savunma ittifakıyız ve bu tatbikat da böyle planlandı" dedi. Buna ancak iflah olmaz derecede saf olanlar inanır. ABD'nin Almanya Büyükelçisi onlardan biri değil ve bu manevraların amacının "özellikle Rusya'ya bir mesaj göndermek" olduğunu belirtmeye hevesliydi. Tahmin edebileceğiniz gibi Çin'e de yönelikti.

AB ve göç: dikenli tellerden sonra kamplar

Macron'dan Meloni'ye, İtalyan Le Pen'den Alman sosyalist Scholtz'a kadar tüm Avrupalı liderler, Avrupa Birliği'nin (AB) dış mahallelerinde göçmenler için kamplar kurmaya karar verdi. Bu kamplar, mülteci statüsü elde etmek için "istatistiksel olarak en az şansa sahip" göçmenlere ayrılacak. AB liderleri Fas, Cezayir, Tunus, Senegal, Bangladeş ve Pakistan'dan gelecek olan bu dışlanmış kişileri şimdiden belirledi. Bu ülkelerden birinden sığınma talep etmelerinin nedeni ne olursa olsun, kaderleri çoktan belirlenmiş durumda: sınır dışı edilecekler. Hem de hızlı bir şekilde, çünkü AB 30,000 kişiyi barındıracak şekilde inşa edilecek bu kamplarda yılda 120,000 vakayı işlemeyi planlıyor. Dolayısıyla AB etkin bir devir hızına

güveniyor.

Avrupa'nın egemen güçleri Fransa, Almanya ve İtalya'nın liderleri, Avrupa'nın demokrasi ve özgürlüğün merkezi olduğunu iddia etmeye cüret ediyorlar. Ancak onlar her şeyden önce ülkelerindeki kapitalistlerin, göçmenlerin geldiği yoksul ülkeleri yağmalayan ve onları mali açıdan boğarak ekonomik olarak dize getiren bankaların ve sanayi gruplarının çıkarlarını temsil ediyorlar. Bunun ardından aynı liderler, kendi kapitalistlerinin neden olduğu sefaletten kaçanları kamplara kapatmaya karar verirler.

Bu, yeni bir hayata başlamak için her şeyi geride bırakmaya hazır olanların çoğunu durdurmayacak, ancak durumlarını daha da felaket hale getirecektir. AB liderleri bunu gayet iyi biliyorlar, tıpkı göçün ekonomiyi ayakta tutmak için gerekli olduğunu bildikleri gibi. Ancak ekonomik krizin giderek felakete dönüştüğü bir dönemde, çalışan sınıflarda yükselen öfkeyi günah keçilerine yöneltmeye de ihtiyaçları var. Sağ ve aşırı sağ için ve çoğu Avrupa hükümeti için göç meselesinin oynadığı rol budur. Bu açıdan Macron, Le Pen ve Meloni aynı dalga boyundadır.

14 Haziran 2023 LO

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Yapay zeka: insan zekasının yerini mi alıyor yoksa onu özgürleştiriyor mu?

Geçtiğimiz Kasım ayında OpenAI şirketi, bir insanı taklit ederek herhangi bir konuda metin yazabilen bir program olan ChatGPT'yi piyasaya sürdü. Program birçok en iyi okulun final sınavlarını geçti ve ChatGPT tarafından yazılan kitaplar satışa sunuldu bile. Mart ayı sonunda, aralarında Apple'ın kurucularından Steve Wozniak ile Tesla ve SpaceX'in patronu Elon Musk'ın da bulunduğu, yeni teknolojiler alanında çalışan bir grup bilim insanı ve mühendis, yapay zeka olarak bilinen alandaki gelişmelerin insanlığa yönelik tehditleri konusunda uyarıda bulunarak moratoryum çağrısı yaptı. Teknoloji kapitalistlerinin bu alarm çığlıklarının arkasında ne var?

Bu yeni teknoloji insanlık için ne gibi umutlar vaat ediyor? Satrançta (Deep Blue bilgisayarı 1997'de dünya şampiyonu Kasparov'u yenmişti), çeviride ve yüz tanımada ustalaşan bilgisayarlar artık bir insanın yapabileceklerinden farkını anlamak mümkün olmaksızın otomatik olarak orijinal metinler üretebiliyor. Bilgi teknolojisindeki son gelişmeler ve bunların her alandaki potansiyel uygulamaları nefes kesicidir: bilgisayar destekli tıbbi teşhis ve cerrahi, giderek otonom hale gelen robotlar, doğal afet tahmini vb.

Yine de, ilk sanayi devriminden bu yana her teknik değişimde olduğu gibi, bu yenilikler de endişe kaynağıdır, çünkü milyonlarca işi yok edebilir, gözetimi daha yaygın hale getirebilir, kitlesel dezenformasyon üretebilir ve insan müdahalesi olmadan öldürme kapasitesine sahip silahlar üretebilirler.

Felaket tellalları bilgisayarların eninde sonunda tamamen otonom hale geleceğini ve insanlığın iktidarını ele geçireceğini

hayal ediyor. Romancı Isaac Asimov tarafından tasvir edilen 1950'lerin robotların insanların yerini alacağı fantezisini yeniden canlandırıyorlar.

Ancak ne kadar sofistike olursa olsun bilgisayarlar hala makinedir. Bilgi teknolojisindeki son gelişmelerin toplum üzerindeki etkisi, her şeyden önce bu keşiflerin kimler tarafından ve hangi amaçlarla kullanılacağına bağlı olacaktır: 20. yüzyılın başında kimya alanındaki gelişmeler, tüm insan ırkını besleyebilecek gübrelerden ölümcül zehirli gazlara kadar her şeyin üretilmesini mümkün kılmıştır.

Aynı durum, kanser tedavisinde ve enerji üretiminde kullanılabildiği gibi bomba yapımında da kullanılabilen radyoaktivite için de geçerlidir.

Son derece sofistike makineler, ama zeki değil

Yapay zeka terimi, söz konusu programların beynimize benzer bir şekilde işlediğini ima etmektedir. Bu yanıltıcı bir düşüncedir, çünkü bilgisayarlar harikalar yaratırken, insan zekasının hüneri kıyaslanamayacak kadar büyüktür. Bu farkı inkar etmek, insanlığı ve yeteneklerini küçümsemektir. Yine de bu fikirler giderek yaygınlaşıyor.

Yüzlerce araştırmacı ve dijital kapitalist, 29 Mart'ta Le Monde gazetesi de dahil olmak üzere çok sayıda medya organında yayınlanan son açık mektuplarında, "Yapay zeka sistemleri artık insanlarla rekabet edebilecek kapasitededir" demektedir.

İnsan zekası olmadan yapılması imkansız olduğu düşünülen daha fazla işin artık otomatikleştirilebildiğine işaret ediyorlar. 2016 yılında Collège de France'da verdiği bir konferansta,

Facebook'un yapay zeka laboratuvarının direktörü Yann Lecun yapay zekayı şöyle tanımladı: "Makinelerin normalde insanlar ve bazı hayvanlar için ayrılmış görevleri yerine getirmesini ve sorunları çözmesini sağlayan bir dizi tekniktir."

Bir makine daha önce insan müdahalesi gerektiren bir görevi yerine getirdiği için zekadan söz etmek, zeka ile otomasyonu birbirine karıştırmaktır. Aynı şekilde, 19. yüzyılın başlarında ipek desenlerin dokunmasını otomatikleştirmeyi mümkün kılan Jacquard dokuma tezgahı da akıllı olarak tanımlanabilirdi çünkü icadından önce bu iş son derece yetenekli insanlar tarafından gerçekleştiriliyordu.

"Yapay zeka" yaratma tutkusunu bilgisayar kadar eskidir ve ifadenin kendisi 1956 yılına kadar uzanmaktadır. O zamanlar araştırmacılar, bir bilgisayarın sadece hesap makinesi olarak değil, aynı zamanda geometri problemlerini çözmek, bir robot tarafından gerçekleştirilecek bir dizi eylemi planlamak veya bir konuşmayı taklit etmek için de programlanabileceğini fark ettiler - şimdi!

Bu başarılar bilgisayar bilimcisi Herbert Simon'un 1965 yılında "Yirmi yıl içinde makineler insanın yapabildiği her işi yapabilecek" demesine yol açtı. Bu tahminin abartılı olduğu kısa sürede kanıtlandı. Bu programların temel prensibi, doğru cevabı bulana kadar bir soruya verilebilecek tüm olası cevapları denemektir.

Ancak bu sadece basit problemler için işe yarıyordu: bir metin oluşturmak için sözlükteki tüm kelimeleri ve tüm dilbilgisi kurallarını bir bilgisayarda saklamak kolaydır, ancak bu unsurlarla

oluşturulabilecek metinlerin sayısı sonsuzdur ve bunların büyük çoğunluğu anlamsızdır!

Bu sorunu çözmek için elektroniğin minyatürleşmesini, hesaplama gücü ve bilgisayar belleğindeki patlamayı ve dünyanın dört bir yanına dağılmış bilgileri merkezileştirmeyi mümkün kılan internetin gelişmesini beklememiz gerekti. Bu sayede, bir sorunun çözümünü bulmak için bilgisayarın izlemesi gereken tüm adımları açıkça programlamak artık gerekli değildir: olasılıklar kullanılabilir.

ChatGPT'nin kalbi, anlamlı metnin matematiksel bir modelidir. Milyonlarca kelime içeren veri tabanlarını kullanarak, bir cümlelerin başlangıcını belirli bir kelimenin takip etme olasılığını hesaplamayı öğrenir.

Örneğin, "geceleri gökyüzü ..." cümlesini "kırmızı" yerine "siyah" kelimesinin takip etme olasılığı daha yüksektir, çünkü "gökyüzü" ve "gece" kelimeleri siyah renkle daha sık ilişkilendirilir. Bu olasılıklara göre kelimeleri birbiri ardına seçerek tüm bir metni oluşturabilir. Veritabanında ne kadar çok cümle varsa, model o kadar ince ve üretilen metinler o kadar gerçekçi olur.

Bu tekrar ederek öğrenme aslında beynimizin mekanizmalarından biri, ancak bu bir eğitim meselesi, anlama değil. ChatGPT yeni bir cümleyi her okuduğunda, kelimeleri eşleştirme olasılığını artırır, ancak yine de onu anlamamıştır. Üretilen metinler, daha önce yazılmış metinlerden basitçe kopyalanıp yapılandırılmadıkları anlamında orijinal olsalar bile, içerikleri programın eğitildiği veri tabanı tarafından dolaylı olarak programlanmıştır: bu, daha önce yazılmış olanı taklit eden bir makinedir.

Hareketleri otomatikleştiren mekanik makinelerin aksine, öğrenme algoritmaları beynimizde gerçekleşen psişik süreçleri otomatikleştirir, ancak bu onları zeki yapmaz.

İnsan zekası, biyolojik ve sosyal evrimin meyvesi

İnsan zekası bu eğitim mekanizmalarından çok daha zengin bir ölçekte çalışır. Otomatik öğrenme algoritmalarının aksine, geçmişte yapılanları basitçe yeniden üretmez. Ateşin, tarımın, yazının ve daha yakın zamanda elektriğin veya antibiyotiklerin keşfi: insanlık tarihindeki devrim niteliğindeki keşiflerin çoğu, hayatta kalmak için uyum sağlama ihtiyacının ve karşılıksız merakın en az eşit derecede önemli bir rol oynadığı deneme yanılma yönteminin ürünü olmuştur. Bilgisayarlar bunu yapamaz, çünkü merak, hayatta kalma içgüdüleri ve sürekli olarak düşüncemize dahil olan bir dizi his ve duygu birkaç denklemle özetlenemez.

Bilgisayarların aksine, zekamız yaratılmamıştır: milyonlarca yıl süren biyolojik ve ardından sosyal evrimin meyvesidir. Sabit bir hedefi olmadan bilinmeyen yönleri keşfetme yeteneğini veren de budur. Sinir sistemimiz ve beynimiz şekillendirilebilir ve nöronlar arasındaki bağlantılar hayatımız boyunca kurulur ve bozulur. Bir hareket birçok kez tekrarlandığında, beynin o harekete adanmış bölgesi uyarılır ve güçlenir, bu da daha fazla hassasiyet, hız vb. sağlar.

Beynimizin tüm vücudumuzla bağlantılı olduğu bu serebral plastisite, doğal seçim tarafından teşvik edilmiştir, çünkü organizmamızın öğrenmesine, son derece farklı ortamlara ve durumlara uyum sağlamasına olanak tanır.

İnsanlığın temel özelliklerinden birinin çevremizin baskısına pasif bir şekilde uyum sağlamakla kalmayıp onu dönüştürerek ihtiyaçlarımıza göre uyarlamamız olduğu düşünüldüğünde bu daha da önem kazanmaktadır.

Çalışma, düşüncenin ortaya çıkışında belirleyici bir rol oynamıştır, çünkü kişinin kendini geleceğe yansıtmasını, sonuçlarını öngörerek eylemlerini planlamasını gerektirir: tarih öncesi avcı, bir ren

geyiğini öldürmesini sağlayacak bir mızrak yapmak için önce uygun çakmak taşı bulmalı, kesmeli ve bir şafta yerleştirmeli, ardından ortaya çıkan mızrağın nihayetinde avlanmasını sağlayıp sağlamayacağını kontrol etmeliydi.

Ve bu süreç izole bir beynin sonucu değildi; sosyaldi. Kolektif çalışmayı organize etmek için insanoğlu, soyut düşüncenin gelişimine büyük katkı sağlayan diller ve kavramlar yaratmıştır: astronomi ilk olarak Mısırlı çiftçilerin Nil'in taşmasını tahmin etmelerini ve denizcilerin açık denizlerde yönlerini bulmalarını sağlamak için ortaya çıkmış, daha sonra fizikçiler yer çekimi kanunlarını ve güneş sisteminin oluşumunun ardındaki mekanizmaları ortaya çıkarmaya çalışmışlardır. Yaşayan bir beden, onun ihtiyaçları, sosyal bir yaşam - tüm bunlar, eğer insanlar gibi düşünülürse, bilgisayarların sahip olmadığı şeylerdir.

İnsanlık doğanın güçlerinden yararlandıkça, giderek daha sofistike araçlar yarattı. Sulama ve saban sayesinde, sadece çöl olan yerlerde tarlalar ortaya çıkmıştır. Buharın ve ardından içten yanmalı motorun gücünden yararlanarak kendi kendine hareket eden makineler ürettik. Elektronik sayesinde artık bir makineyi yıllarca otonom olarak çalışacak şekilde programlamak mümkün ve en yeni algoritmalar artık makinenin performansını zaman içinde otomatik olarak geliştirmesini sağlıyor.

Ancak karmaşıklık dereceleri ne olursa olsun, ister oyulmuş bir çakmaktaşı, ister bir saban ya da bir uydu olsun, bu araçların hiçbiri istediğini değil, yapmak için inşa edildiği şeyi yapar. En güçlü bilgisayarın aksine, insanlık kendi hedeflerini belirler; bu hedeflere ulaşmak için kullanacağı araçların ya da eylemlerinin sonuçlarının tam olarak farkında olmasa bile. İşte gerçek zeka burada başlar.

Güncel... Güncel... Güncel...

102 yıl önce: Mustafa Suphi ve yoldaşları katledildi

28 Ocak 1921'de Karadeniz'de öldürülen Mustafa Suphi, Türkiye Komünist Partisi'nin ku-rucusu ve ilk merkez komitesi başkanıdır.

1883'te o zamanın Trabzon vilayetine bağlı olan Giresun kazasında doğan Mustafa Suphi eğitimini Kudüs, Şam ve Erzurum'da yaptı. 1905 yılında İstanbul Hukuk Mektebi'nden mezun olduktan sonra Paris'te Siyasal Bilgiler Okulu'nu bitirdi. Fransa'da İttihatçılarla ilişki içindeydi. O dönemki hükümetin gazetesini olan Tanin gazetesinin muhabirliğini yaptı.

Paris'ten İstanbul'a dönüşü 1908 yılına, İkinci Meşrutî-yet'in ilanına rastlar. Dönemin gazetelerine yazılar yazar; çeşitli okullarında hukuk ve iktisat dersleri verir.

İttihat ve Terakki'nin 1911 yılındaki kongresine Anadolu delegesi olarak katılır. Kongreden sonra İttihatçılıktan kopar ve 1912 Ağustosunda partiden tamamen ayrılır. 1913 yılının sonlarında diğer muhalifler gibi Sinop'a sürülür. 1914 yılının başlarında bir grup arkadaşı ile birlikte bir tekne ile sürgünden Rusya'ya kaçar. Önce siyasi mülteci olan Mustafa Suphi, Birinci Dünya Savaşı'nın başlaması ile

Osmanlı tebasından olduğu için yine sür-güne gönderilir. Sürgün yıllarında Türkiyeli devrimciler ve Bol-şeviklerle tanışır; Doğu cephe-sinde esir düşerek Rusya içlerine sürgüne gönderilen Anadolu askerler arasında çalışma yürüttür.

Ekim

Devrimi'nden sonra Moskova'ya gider. Bu dönemde daha çok Kırım ve Odesa'da, Rus kökenli ya da sa-vaş esiri Türkler arasında çalış-ma yürütür. Kızılorda içinde örgütlenen Türk savaş esirlerinden oluşan bir birlik ile Rusya'daki iç savaşa katılır.

Mayıs 1920'de Bakü'ye gelir ve 10 Eylül 1920'de üç farklı grubun bir araya gelmesiyle Türkiye Komünist Partisi'nin kuruluşuna önderlik eder ve Merkez Komitesi Başkanlığına seçilir. Mustafa Suphi aynı dönemde hem Komintern'in ikinci kongresinde iki Türk delegeden biri olmuş, hem de Bakü Doğu Halkları Kurultayı'nın başkanlık divanında yer almıştır. Sovyet hükümeti tarafından da güvenilen ve Anadolu'daki komünist hareketin gelecekteki lideri olarak görülen Suphi, partinin aldığı kararlar Anadolu'ya geçme ve mücadeleyi Anadolu'da sürdürme ve

Anadolu'daki savaşa destek verme kararını alır. 1921 Ocak'ında Mustafa Kemal'in çağrılısı olarak Ankara'ya doğru yola çıkan Suphi ve arkadaşları, Kars ve Erzurum'da linç girişimlerine uğrar. 1921 yılının 28 Ocak'ını 29'a bağlayan gecesi 14 yoldaşı ile birlikte Trabzon'dan Sovyetler'e geri gönderilmek için bindirildikleri teknede Kayıkçılar Kahyası Yahya'nın adamları tarafından öldürülürler (Öldürme emrinin kim tarafından verildiği hala tartışmalıdır. Mustafa Kemal, Kazım Karabekir, Enver Paşa'nın isimleri öne sürülmüştür.) Mustafa Suphi ve yoldaşlarını öldüren Yahya Kahya, Mustafa Kemal'in koruması Topal Osman tarafından öldürülmüştür.

Mustafa Suphi ve 14 yoldaşının öldürülmesinden sonra TKP, mücadeleye devam etti. 12 Eylül 1922'de, Ankara Hükümeti o güne kadar yasal çalışma yürüten TKP'yi kapattı. Yasal çalışma olanağı ortadan kaldırılan TKP illegal olarak varlığını sürdürdü. Nazım Hikmet'in de üye olduğu TKP Türkiye'de Komünizm ilk örgütüydü.

SM 2008'den alıntıdır.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 2 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 12 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 20 TL/ 5 Pound.